

Nr. 210
22STE KAMER

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

AFSCHRIJFT afgaveverd aan
talpe
(vrij: art. 250; 2°
Vrb. registratie)
(F.W., art. 792-1030)

A.R. Nr. 08/3439/A

verblijfsdocument

1 dagvaarding
2 conclusies

Eindvonnis
op tegenspraak

210/22/09

IN DE ZAAK:

aangeboden op

1. De heer [redacted], optredend qq als
voogd ad hoc van de niet begeleide
minderjarige vreemdeling, [redacted]
[redacted] wonende te [redacted]

2. Juffrouw [redacted], wonende
te [redacted]

Eisers,
Vertegenwoordigd door Meester Talpe, advocaat te 2930 Brasschaat,
Augustijnslei 68;

niet te registreren

TEGEN:

de ontvanger

De **Federale Overheidsdienst Migratie- en Asielbeleid**,
vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie en Asielbeleid,
dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59b te 1000
Brussel;

register nr.

09/33427

Verweerster,
Vertegenwoordigd door Meester Matterede, advocaat te 1050 Brussel,
Louizalaan 391 bus 11-12;

* * *

v-ev

In deze zaak spreekt de rechtbank het volgende vonnis uit:

- Gelet op de in regelmatige vorm voorgelegde procedurestukken, inzonderheid:
- de gedinginleidende dagvaarding, betekend bij deurwaardersexploot van 29 februari 2008;
 - de besluiten van eisers, neergelegd ter griffie op 23.09.08;
 - de besluiten van verweerster, neergelegd ter griffie op 25.06.08;

Gehoord de raadslieden van partijen, waarna de stavingsstukken neergelegd werden en de zaak in beraad genomen werd.

1. Relevante feiten en voorgaanden:

geboren op , en geboren te op boden zich aan bij de Belgische overheid op 20 september 2004. Zij verklaarden niet begeleid te zijn en dienden een asielaanvraag in.

Beiden hadden verbleven te Antwerpen, aan de Lange Winkelstraat, 39. Later is gebleken dat zij indertijd naar België kwamen met hun vader, in bezit van een visum kort verblijf, om het huwelijk bij te wonen van een één van hun zussen die al in België verbleef. De vader heeft blijkbaar beide minderjarigen hier achtergelaten bij zijn dochters, die er niet voor wilden zorgen en ze bij de dienst vreemdelingenzaken achterlieten om via een asielaanvraag een verblijfsstatus te verkrijgen.

De heer werd op 4 februari 2005 aangesteld als voogd. Bij monde van hun voogd deden beiden afstand van asielaanvraag, waarop hen op 24 augustus 2005 een aankomstverklaring werd ter hand gesteld, geldig tot 18 november 2005.

Beiden verbleven toen in een opvangcentrum te Neder-over-Heembeek.

Op 26 juli 2005 diende een van hun in België verblijvende zussen, Mevrouw , via de burgemeester van Keerbergen een aanvraag in tot machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9 lid 3 van de vreemdelingenwet, voor haar zelf, haar te Antwerpen geboren kind, en voor beide minderjarigen. Zij beweerde in te staan voor haar broer en zus. Die aanvraag werd op 16 augustus 2005 overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken.

De voogd ondernam volgens de Belgische Staat geen stappen om de ouders of familie van de kinderen op te sporen en om een duurzame oplossing voor te stellen.

Via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Kinshasa vernam de dienst vreemdelingenzaken op 22 augustus 2005 dat beide minderjarigen twee jaar eerder met hun vader naar België waren gerelsd. Zij verbleven toen bij hun oudere zus . Er zijn nog twee andere zussen in België: ,

die gehuwd is en [REDACTED]. De vader liet hen blijkbaar welbewust achter in België.

De ouders verblijven in Kinshasa en zouden tot de betere standen behoren. Volgens de Heer [REDACTED] zou de moeder op 27 september 2007 overleden zijn.

De toenmalige voogd maakte op 3 april 2006 een verslag op waarin hij stelde dat er geen informatie beschikbaar was over de ouders of familie in Congo. Hij leverde kritiek op de kwaliteit van de huisvesting en maakte plannen voor het verkrijgen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en de daaropvolgende naturalisatie.

De voogddienst van het Ministerie van Justitie bracht op 30 mei 2006 ter kennis van de dienst vreemdelingenzaken dat de beste oplossing de terugkeer naar de ouders was. In samenwerking met de verbindingsambtenaar in Kinshasa, werd de terugkeer van de minderjarigen naar de ouders voorbereid. De vader gaf zijn schriftelijke toestemming op 10 mei 2006.

De minderjarigen verbleven toen te Anderlecht in het "Centre Minor D'Ako." De Congolese overheid gaf paspoorten af die als vrijgeleide konden dienen en de Belgische overheid reserveerde en bekostigde de terugvlucht. De minderjarigen verdwenen echter, en volgens de Belgische Staat werd hun terugkeer vrijdeld door de zussen, vermoedelijk met behulp van de voogd, door hen te verstoppert. De politie werd ingezet en men vond het spoor van één van de zussen, [REDACTED], in Aarlen.

Op 19 mei 2006 heeft de vader zijn eerder gegeven toestemming ingetrokken.

De voogd zou om deontologische redenen ontlast zijn en zou zelfs van de lijst van potentiële voogden geschrapt zijn. Vervolgens werd huidige voogd aangesteld.

Op 29 juni 2006 vroeg de voogd, thans eiser, om afgifte van een aankomstverklaring. Hij stelde dat de minderjarigen niet meer verbleven bij de familie op het ongekende adres, doch in het Opvangcentrum FEDASIL te Nederover-Heembeek. Op dat ogenblik kon hij nog geen voorstel voor duurzame oplossing formuleren.

Op 29 juni 2006 meldde de voogd dat de minderjarigen verhuisden van het Opvanghuis Minor 'n Dako te Anderlecht, naar FEDASIL Brussel. Diezelfde dag schreef hij dat de minderjarigen verblijven in Jeugdzorg Malpertuus te Buken. Hij vroeg om de verlenging van de bijlage 38-aankomstverklaring.

Bij beslissing van 29 augustus 2006 werden de minderjarigen niet toegelaten tot verblijf op het Belgisch grondgebied en werd aan de burgemeester van Tienen opdracht gegeven om de voogd in kennis te stellen van de bevelen tot terugbrenging. Als reden werd uitdrukkelijk vermeld dat beiden bij toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet begeleide minderjarigen in bezit werden gesteld van een aankomstverklaring die geldig was tot 18 mei 2006. Nadien werden de ouders teruggevonden, die nog steeds de ouderlijke macht hadden over hen en zij zouden samen met hun

akkoord voor terugkeer gegeven hebben. De duurzame oplossing is dan ook de hereniging met de ouders in Congo.

Op 7 september 2006 herhaalde de voogd dat de kinderen verhuisden van het Opvangcentrum FEDASIL naar Jeugdzorg Malpertuus te Buken.

De bevelen tot terugbrenging werden op 9 oktober 2006 aan de voogd ter kennis gebracht.

Per brief van 12 oktober 2006 vroeg de dienst vreemdelingenzaken de voogd om de inlichtingen aangaande de pupillen te actualiseren aangaande opzoeking van familieleden, een voorstel met duurzame oplossing en een verslag betreffende de situatie van de pupillen. Ingaand op zijn verzoek van 26 juni 2006, werden de bijlagen 38 verlengd voor een periode van drie maanden vanaf 6 november 2006 tot 9 november 2006.

Op 31 januari 2007 maakte de voogd een verslag over aan de dienst vreemdelingenzaken, en stelde meer tijd nodig te hebben om verder te werken aan een duurzame oplossing, waarbij nieuw overleg zou worden gepleegd op 28 februari 2007. Hij vroeg in afwachting alsnog een aankomstverklaring af te leveren.

De bijlage 38 werd opnieuw verlengd voor een periode van zes maanden. De minderjarigen verbleven te Buken.

Op 19 april 2007 meldde de voogd dat het de minderjarigen opgedragen is in België te blijven en er te studeren, dat zij enkel de instructies volgen van de ouders en er (helaas) geen vrije keuze in hebben. Hij stelde een duurzame oplossing voor in België.

Per brief van 27 april 2007 vroeg de voogd om afgifte van een aankomstverklaring. De minderjarigen verbleven te Buken in bezit van een bijlage 38, geldig tot 9 mei 2007.

Op 30 mei 2007 besliste de dienst vreemdelingenzaken de bijlage 38 een laatste keer te verlengen tot het einde van het schooljaar, 30 juni 2007.

Per brief van 13 juni 2007 werd aan de voogd schriftelijk geantwoord dat niet kon worden ingegaan op het verzoek tot afgifte van een aankomstverklaring omdat in het verleden een duurzame oplossing werd bekomen, meer bepaald de hereniging van de minderjarigen met de ouders.

Daarop herhaalde de voogd het verzoek tot verlenging van de bijlage 38 - de afgifte van een aankomstverklaring. Hij herhaalde dat hij niet anders kon dan een duurzame oplossing voorstellen die zich in België bevindt.

Per brief van 20 augustus 2007 kwam het Kinderrechtencommissariaat tussen met verzoek om geen bevel tot terugbrenging meer af te leveren en de minderjarigen een duidelijk en toekomstgericht alternatief voor te stellen. Bij brief van 29 augustus 2007 handhaafde de dienst vreemdelingenzaken de beslissing van 30 mei 2007.

Op 7 september 2007 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 juli 2005, ingediend door [REDACTED], onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

De Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zetelend in kort geding, sprak op 14 november 2007, ten verzoeken van huidige eiser, de volgende beschikking uit:

"Veroordeelt verweerster om een geldig tijdelijk verblijfsdocument af te leveren aan eiser, in zijn hoedanigheid van voogd van [REDACTED] en [REDACTED], onder de vorm van een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister en dit tot de bevoegde rechtbank een beslissing ten gronde neemt, voor zover eiser binnen de maand na de betekening van deze beschikking de bevoegde rechtbank ten gronde vat."

Die uitspraak was voornamelijk gebaseerd op volgende overweging:

"Verweerster laat evenwel na aan te tonen dat er iets georganiseerd of ondernomen werd om [REDACTED] en [REDACTED] op te vangen in het betrekken opvangtehuis. Behoudens het vergaren van wat informatie en foto's over dit tehuis, is niet geweten of en vanaf wanneer en in welke omstandigheden [REDACTED] en [REDACTED] daar zouden kunnen vertoeven. Van garanties van adequate opvang en verzorging van de N.B.M.V. kan hier prima facie dan ook geen sprake zijn."

Op 29 november 2007 gaf de dienst vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Buken opdracht om beide pupillen in bezit te stellen van een attest van immatriculatie geldig voor de duur van één maand.

Eiser heeft op 29 april 2008 de beschikking van 14 november 2007 laten betekenen.

Op 30 april 2008 werd [REDACTED] geboren op 30 april 1990, meerderjarig.

Zowel de inmiddels meerderjarig geworden [REDACTED] als de minderjarige pupil werden bij beslissing van 19 juni 2008 in bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot het einde van de thans voorliggende procedure.

2. Vorderingen van de partijen.

Thans vragen eisers de rechtbank:

Akte te verlenen van de gedinghervatting door [REDACTED]

De vordering toelaatbaar en gegrond te verklaren;

In hoofdorde, de Belgische staat - vertegenwoordigd door de Minister voor migratie en asielbeleid - te veroordelen tot aflevering van een geldig verblijfsdocument van onbepaalde duur aan eisers

De Belgische Staat tevens te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding aan eiser ten belope van € 3.000 en aan eiseres ten belope van € 3.000.

De Belgische staat - vertegenwoordigd door de Minister voor migratie en asielbeleid - tevens te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 250 per dag vanaf de betekening van de uitspraak tot aan de effectieve aflevering van het verblijfsdocument.

Ondergeschikt, de Belgische staat - vertegenwoordigd door de Minister voor migratie en asielbeleid. - te veroordelen tot afgifte van de aankomstverklaring voor en tot een machtiging tot verblijf conform art. 9 bis Vrwet voor

De Belgische staat - vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken - tevens te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 250 per dag vanaf de betekening van de uitspraak tot aan de effectieve aflevering van het verblijfsdocument.

De Belgische Staat tevens te veroordelen tot betaling de kosten met inbegrip van de procedurekosten en de rechtsplegingsvergoeding, tot op heden begroot op dagvaardingskosten eerste aanleg € 199,94, RPV eerste aanleg € 123,95, kosten van uitgifte € 28,5, kosten van betekening PM en RPV ten gronde € 400

Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren;

Van zijn kant vraagt de Belgische Staat de rechtbank:

Zich zonder rechtsmacht te verklaren om de vordering te beslechten.

De vordering onontvankelijk te verklaren voor zoveel als ingediend in naam van de meerderjarige , geboren op 30 april 1990, minstens te zeggen voor recht dat eiser niet aantoot over de hoedanigheid te beschikken om voor en in haar naam op te treden.

De vordering minstens af te wijzen als ongegrond.

Eisende partij te veroordelen tot de kosten, in hoofde van de Belgische Staat begroot op de rechtsplegingsvergoeding van € 75.

3. In Rechte.

3.1. Over de gedinghervatting:

De thans voorliggende vordering werd ingeleid op 29 februari 2008 door de heer in hoedanigheid van voogd over , geboren

op [redacted] te [redacted] en [redacted], geboren op [redacted]

De voogdij over [redacted], geboren op [redacted], verviel van rechtswege op 30 april 2008, dag van haar meerderjarigheid.

Ten onrechte stelt de Belgische Staat dat er geen hervatting van geding gedaan werd door [redacted], geboren op [redacted] en dat de vordering niet ontvankelijk zou zijn voor zoveel als ingeleid door eiser in zijn hoedanigheid van voogd over [redacted], geboren op [redacted]

Het besluitschrift van 23 september 2008 voldoet aan de vormvereisten die het Gerechtelijk Wetboek stelt aan een akte van gedinghervatting.

Overigens had Mevrouw [redacted] kunnen volstaan met een [redacted] eenvoudige voortzetting van het geding.

3.2. Over de rechtsmacht van de rechtbank:

De Belgische Staat werpt op dat het verlenen van een verblijfsmachtiging wegens buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet (het vroegere artikel 9 § 3), behoort tot de bevoegdheid van de uitvoerende macht, met name de Minister of diens gemachtigde. Hetzelfde geldt volgens de Belgische Staat voor de toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, die in artikel I, b) ondermeer bepaalt:

"I. Definities

(...)

b) Onder « duurzame oplossing » wordt verstaan:

(...)

- de machtiging tot onbeperkt verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen voorzien in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze duurzame oplossing wordt bepaald nadat de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen van het dossier van de N.B.M.V. heeft onderzocht."

Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren.

Krachtens artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 doet de afdeling administratie van de Raad van State, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden. Die bevoegdheid wordt bepaald door het werkelijke en rechtstreekse

voorwerp van het beroep tot nietigverklaring.

De hoven en rechtbanken nemen kennis van de vordering van een partij wanneer zij gegrond is op een subjectief recht.

Het bestaan van een dergelijk recht veronderstelt dat de eiser zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht rechtstreeks aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan die partij belang heeft. Opdat een partij zich ten aanzien van de bestuurlijke overheid op een dergelijk recht zou kunnen beroepen is het vereist dat de bevoegdheid van die overheid gebonden is (zie ondermeer Cass., 20 december 2007, http://jre.juridat.just.fgov.be/view_decision?justel=N-20071220-11&idxc_id=219507&lang=nl).

Ten onrechte leidt de Belgische Staat uit dit beginsel af dat de rechtbank van eerste aanleg onbevoegd zou zijn om over de vordering te oordelen, nu de minister bij het verlenen van een verblijfsmachtiging wegens buitengewone omstandigheden beschikt over discretionaire beslissingsmacht en eiseres zich bijgevolg niet op een geboden bevoegdheid van de overheid kan beroepen, of nu de duurzame oplossing wordt bepaald nadat de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen van het dossier van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling heeft onderzocht.

De vordering is immers mede gesteund op artikel 1382 B.W. en eisers houden met name voor dat de Belgische Staat de artikelen 3 (folterverbod en verbod van onmenselijke of vernederende behandelingen), 6 en 13 EVRM, artikel 2 van het 1° Aanvullend Protocol EVRM (recht op onderwijs) en artikelen 3, 20 en 12 van het IVRK zou geschonden hebben door te weigeren een verblijfsvergunning of een machtiging tot onbeperkt verblijf in België af te leveren.

Een vordering gesteund op artikel 1382 e.v. behoort zeer wel tot de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg, die met name kan onderzoeken of de handelswijze van de overheid niet foutief was en deze concreet kan toetsen aan de bepalingen van artikelen 3, 6 en 13 EVRM, 2 (P1) EVRM en artikelen 3, 20 en 12 IVRK.

Mocht de rechtbank tot het besluit komen dat eisers schade leden door een foutief gedrag van de overheid, dan kan zij bovendien herstel van de schade in natura opleggen, en zodoende bevelen dat de gevraagde verblijfsvergunning of een machtiging tot onbeperkt verblijf in België zou afgeleverd worden bij wijze van schadevergoeding. De rechtbank sluit zich aan bij de meer recente rechtspraak terzake, die door meer en meer rechtscolleges gehanteerd wordt.

Gelet op het beginsel der scheiding der machten, kan de rechtbank zich bij de beoordeling van de handelswijze van de overheid echter niet in de plaats van deze overheid stellen, en kan zij met name niet oordelen over de opportuniteit van de beslissing die deze overheid op discretionaire wijze genomen heeft. Het onderzoek van de bestreden beslissing dient zich bijgevolg te beperken tot een marginale toetsing ervan, waarbij met name onderzocht wordt of deze niet tot stand gekomen is met schending van substantiële regels.

De rechterlijke macht is ook bevoegd om een door het bestuur bij de uitoefening van zijn niet-gebonden bevoegdheid begane onrechtmatige aantasting van een subjectief recht zowel te voorkomen als te vergoeden, maar mag daarbij aan het bestuur zijn beleidsvrijheid niet ontnemen en zich niet in de plaats van het bestuur stellen (Zie ondermeer Cass., 4 maart 2004, AR C.03.0346.N, C.03.0448.N en C.03.0449.N, nr. 124, met conclusie O.M., en Cass, 24 november 2006, http://jure.juridat.just.fgov.be/view_decision?justel=N-20061124-2&idxc_id=207621&lang=nl).

In deze zin is de vordering dan ook ontvankelijk.

3.3. Ten gronde:

Artikel 3 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind bepaalt:

"Art. 3. 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Artikel 12 verleent aan de kinderen hoorrecht:

"Art. 12. 1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn leeftijd en rijpheid.

2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."

De Belgische Staat toont niet aan, en roept zelfs niet in dat dit hoorrecht gerespecteerd werd.

Tenslotte bepaalt artikel 20:

"Art. 20. 1. Een kind dat tijdelijk of blijvend het leven in het gezin

waartoe het behoort, moet missen, of dat men in zijn eigen belang niet kan toestaan in het gezin te blijven, heeft recht op bijzondere bescherming en bijstand van staatswege.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen, in overeenstemming met hun nationale recht, een andere vorm van zorg voor dat kind.

3. Deze zorg kan, onder andere, plaatsing in een pleeggezin omvatten, kafalah volgens het Islamitische recht, adoptie, of, indien noodzakelijk, plaatsing in geschikte instellingen voor kinderzorg. Bij het overwegen van oplossingen wordt op passende wijze rekening gehouden met de wenselijkheid van continuïteit in de opvoeding van het kind en met de etnische, godsdienstige en culturele achtergrond van het kind en met zijn achtergrond wat betreft de taal."

Uit de feiten blijkt duidelijk dat het terugleiden van ~~Shady en Tereza~~ naar hun land van herkomst geen duurzame oplossing uitmaakt voor hen.

Ook al had de vader op 10 mei 2006 zijn toestemming gegeven om zijn minderjarige kinderen op te vangen, enkele dagen later is hij bij brief van 19 mei 2006 teruggekomen op zijn beslissing.

De Belgische Staat trekt in twijfel dat deze brief wel van de hand is van de vader, zonder echter enig element aan te geven waarom het over een vals stuk zou gaan.

Alleszins staat het vast dat de vader op dit ogenblik weigert om ~~Shady en Tereza~~ op te vangen.

Een duurzame oplossing op grond van gezinshereniging behoort niet tot de mogelijkheden.

De Belgische Staat gaf dit ook impliciet toe, aangezien hij bij brief van 13 juni 2007 ook wees op een terugkeer met garanties op adequate opvang en verzorging in het opvangtehuis Don Bosco te Kinshasa, naast de gezinshereniging.

De Belgische Staat toont niet wezenlijk aan dat er iets georganiseerd of ondernomen werd om ~~Shady en Tereza~~ op te vangen in het betrokken opvangtehuis.

De weigering van de Belgische Staat om het verblijf van ~~Shady en Tereza~~ te verlengen met bevel tot terugbrenging zonder enige concrete duurzame oplossing is in strijd met het hoger belang van de kinderen en met de artikelen 3 en 20 IVRK.

Nu er in deze omstandigheden geen duurzame oplossing, noch een veilige opvang voor de kinderen in Congo bestaat, zou een terugwijzing naar het land van herkomst de minderjarige blootstellen aan een zorgelijk precaire financiële, psychologische en gezondheidstoestand en zodoende tevens een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM betekenen.

De Belgische Staat kan zich daarbij niet verschuilen achter het argument dat de

ouders weigeren hun ouderlijke plichten na te komen, aangezien de kinderen zich niet onder de hoede van deze ouders bevinden, maar onder de hoede van de Belgische Staat.

De Belgische Staat dient dan ook te worden veroordeeld om een geldig tijdelijk verblijfsdocument af te leveren aan ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXX~~, onder de vorm van een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister, en dit tot hij een passende opleiding genoten zal hebben in de zin van de artikelen 28 en 29 IVRK en 2(P1) EVRM.

Ten aanzien van juffrouw ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ geldt dat zij thans meerderjarig is, doch dat de Belgische Staat, toen zij nog minderjarig was, ten aanzien van haar éézelfde fout maakte als ten aanzien van haar thans nog minderjarige broer ~~XXXXXXXXXX~~ met dezelfde schadelijke gevolgen. Ook voor haar dient éézelfde verblijfsdocument, onder dezelfde voorwaarden, afgeleverd te worden, en dit op grond van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aangezien er geen objectieve reden voorhanden is om te vrezen dat de overheid deze beschikking niet zou naleven, is er geen reden om een dwangsom op te leggen.

Verdere schade die zou voortvloeien uit de fout van de Belgische Staat, wordt niet aangetoond.

De aard van de zaak en het gevaar dat de vordering loopt door de houding van de Belgische Staat, brengen met zich mee dat de gevraagde uitvoerbaarverklaring van het vonnis kan toegestaan worden, zonder dat echter aangetoond is dat vertraging in de regeling de schuldeiser aan een ernstig nadeel blootstelt, zodat een verbod van kantonnement niet aangewezen is.

Partijen werden ter pleitzitting in de mogelijkheid gesteld om aan te voeren of er redenen bestonden om af te wijken van de basisrechtsplegingsvergoeding zoals vastgesteld bij KB van 26 oktober 2007 als gevolg van de wetswijziging van art.1022 Ger.W. bij Wet van 21 april 2007. Er is geen aanleiding om daadwerkelijk tot een dergelijke afwijking te besluiten, zodat de Belgische Staat veroordeeld wordt tot een rechtsplegingsvergoeding, te begroten op 1.200,- € voor de bodemprocedure en 123,95 € voor de procedure in kortgeding.

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK

gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissend op tegenspraak en in eerste aanleg, alle strijdige en meeromvattende conclusies verwerpend,

Verleent akte aan juffrouw ██████████ dat zij het geding hervat dat aanvankelijk namens haar was ingeleid door de Heer ██████████ optredend oq als voogd ad hoc van een niet begeleide minderjarige vreemdeling;

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond in hierna bepaalde mate:

Veroordeelt verweerder, de Belgische Staat, dienst vreemdelingenzaken, vertegenwoordigd door de Minister van Migratie en Asielbeleid, om een geldig tijdelijk verblijfsdocument af te leveren aan eisers, enerzijds de Heer ██████████ optredend oq als voogd ad hoc van de niet begeleide minderjarige vreemdeling, ██████████, en anderzijds juffrouw ██████████ onder de vorm van een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister, en dit tot wanneer beiden een passende opleiding genoten zullen hebben in de zin van de artikelen 28 en 29 IVRK en 2(P1) EVRM;

Wijst het meergevorderde af.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande verzet of hoger beroep;

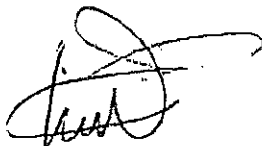
Veroordeelt de Belgische Staat bovendien tot de kosten van de procedure, begroot op 1.200 euro (rpv) + 177,37 euro (dagv) + 123,95 euro (rpv kortgeding) + 199,94 euro (dagv kortgeding);

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 22° kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel,

op 7 september 2009

Waar aanwezig waren en zitting hadden:

De Heer W. THIERY, rechter,
Mevrouw C. KINT, griffier.

KINT

THIERY

[Redacted]

[Redacted]